

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

צאם רבין'ס מ'שלים

המטבע וההר הגדול

כל הילדים הסתכלו עליו וכשראו אותו מיד כלם הבינו וקראו: "בודאי שאתה לא רואה כלום, כי הלבשת משקפים שחרות, שאי אפשר לראות מהם כלום, זה מסתיר לך הכל, תוריד את המשקפים ותוכל לראות כזה הר גבוה שמעולם לא ראית דבר נפלא ויפה שכזה".

רבינו מביא את המשל הזה (בליקוטי מוהר"ן תורה קל"ט), שיש שמש גדול שמאיר על כל העולם, או הר גבוה מאד יותר מכל ההרים שבראש השמים, אבל אם מישהו יחזיק מטבע קטנה לפני עיניו, הוא לא יראה כלום, אפילו שההר גדול יותר מהמטבע אלפי אלפים פעמים.

והנמשל הוא שבְּעוֹלָם הַזֶּה, כל תורה שלומדים וכל מצוה שחוטפים אפילו משנה קטנה, ו'אמן' קטן, או תור לחבר או איזה דבור שמדברים לפני ה', היא מצוה ענקית שגבוהה עד השמים, ולעולם אין אנו יכולים לשער את שְׂכָרָהּ, והיא גדולה ושְׁנוּהּ יותר מכל הכסף והכבוד של כל העולם.

אבל הדברים הנשמיים שיש בעולם הזה מסתירים מאתנו לראות את האור הגדול, ולכן אנו לא מספיק מתלהבים ושמחים ומעריכים אותם כמו שהם באמת.

משגיח של החידור נכנס לפתח בשמחה והודיע לילדים שמחר יסעו 'נסיעה' לכבוד שנבחנו על כל המסכת בעל פה.

למחרת הסתובבו הילדים בין ההרים היפים, עצרו ליד מצפה שממש רואים נופים מיוחדים, מוישלה אמר שאף פעם לא ראה כאלו עצים גבוהים, יענקלה אמר "תראו בין ההרים למטה יש מעין מים שנוסע ומשקה את כל השדות", בין ההרים גדלו מיני בשמים ועצים נדירים גבוהים ויפים.

כל הילדים התלהבו לראות כאלו הרים גבוהים וסלעים ענקיים, אבנים קטנות לצד סלעים בגדל שמעולם לא ראו. הם השתוממו כאשר המשיכו ללכת ולפתע הביטו על הר ענק ועצום שהגבה שלו נראה שלא נגמר. "יו, תראו תראו, כל הילדים צעקו בפליאה, זה נראה עד השמים... כנראה שלוקח כמה שנים לעלות על זה..." הם לא רצו להוריד את העינים מההר, מרב שהשתוממו לראות כזה הר גבוה.

בין הילדים היה ילד שצעק לכלם: "אני לא מבין מה אתם מתלהבים, אני לא רואה כלום, אין שם שום הר, אין שם כלום."

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה י"ב - מבעל תפלה (11)

יותר. ונתן להם הגבור עוד ארכא וזמן. אחר-כך מסרו סימנים זה לזה, הממנה והגבור.

והלך הממנה מן הגבור וחזר הממנה אל המדינה

הנ"ל. (וגם הממנה הזה בודאי הוכיח אותם על דרכם הרעה, שנתעו ונבוכו כל-כך בתאות ממון, אך לא הועיל להם כלל, כי כבר נשקעו בזה מאד מאד כנ"ל. רק מחמת שפבר הוכיחו אותם הרבה, הבעל-תפלה וגם הממנה, בבלו אותם, והיו אומרים: אדרבא, הוציאו נא אותנו מטעותנו. אף-על-פי שהם היו אווזים בדעתם בחזקה ולא היו רוצים כלל לשוב מטעותם הרעה, אך היו אומרים למוכיחיהם הנ"ל: אדרבא, אם הוא כדעתכם, שאנחנו בטעות ובמבוכה גדולה, אם-כן הוציאו נא אותנו מטעותנו).

ונתן להם עצה (הינו הממנה נתן עצה לבני המדינה

הנ"ל): באשר שהוא יודע הכח של זה הגבור, מהיכן הוא מקבל כח גבורתו; וספר להם ענין החרב הנ"ל שמשם מקבל הגבור כח גבורתו - בכך נלך אני ואתם אל מקום החרב, ועל-ידי-זה תוכלו להתגבר כנגדו. וכונת הממנה היא, שכשיבואו לשם יוכלו לשוב ולצאת על-ידי-זה מטעותם כנ"ל (כי על-ידי אותו הדרך שיש להחרב הזאת, על-ידי-זה יכולים להוציא מתאות ממון כנ"ל).

וקבלו דבריו (הינו בני המדינה קבלו עצת הממנה לילך

עמו אל החרב הנ"ל). והלך הממנה. ובני המדינה שלחו עמו את גדולי המדינה, שהם אצלם אלקות (ובודאי היו הולכים עם תכשיטי כסף וזהב שהיו תלויים עליהם, כי זה היה העקר אצלם) והלכו יחד.

והלך זה הממנה ויצא אל הגבור, ובקש מאנשיו של הגבור, אם אפשר להתראות פנים עמו. ואמרו שיודיעו לו וישאלו אותו.

והלכו ושאלו אותו, ונתן רשות, ונכנס הממנה אל הגבור. והפירו זה את זה, והיה ביניהם שמחות גדולות ובכיות כנ"ל.

ואמר הגבור להממנה: תדע, שגם הבעל-תפלה הפשר שלנו ראיתו גם-כן, וכבר נעשה מלך (וספרו זה לזה איך נתגלגלו ובאו לכאן).

וספר הממנה להגבור, שהוא עבר על מקום המלך ועל מקום כל האנשים הנ"ל, אך על שניהם לא עבר, הינו על מקום הבעל-תפלה והגבור, על (מקום) אותם שניהם לא עבר.

ודברו יחד הממנה עם הגבור אודות המדינה הנ"ל, על שנתעו ונבוכו כל-כך עד שבאו לשטותים כאלו.

השיב הגבור להממנה תשובה הנ"ל שהשיב להבעל-תפלה כנ"ל, הינו ששמע מהמלך, שמי שנשקע בתאוה זו של ממון, אי אפשר לו בשום אופן לשוב ולצאת משם כי אם על-ידי הדרך שיש להחרב הנ"ל (שמשם מקבל הגבור כח גבורתו), על-ידי-זה יכולים להוציאם מזה.

והרחיבו הזמן עוד יותר, הינו שהממנה דבר עם הגבור להרחיב הזמן עם בני המדינה הנ"ל עוד

והודיע הממנה הדבר הזה להגבור: באשר שהוא הולך עמם לבקש מקום החרב, וכונתו, אולי יזכה בדרך הלוכו למצוא את המלך ואנשיו. ענה ואמר הגבור: גם אני אלך עמך.

ושנה הגבור עצמו, כדי שלא יבינו אלו האנשים שהלכו עם הממנה שזהו הגבור הנ"ל, על-כן שנה עצמו, והלך גם-כן עם הממנה.

ונתישבו, שיודיעו הדבר להבעל-תפלה. והודיעו לו. ואמר הבעל-תפלה, שגם הוא ילך עמם, והלך אליהם הבעל-תפלה.

וצוה הבעל-תפלה לאנשים ש'לו שיתפללו על זה שיצליח השם דרכם, שיוזכו למצוא המלך עם אנשיו הנ"ל, כי תמיד היה הבעל-תפלה מתפלל על זה, והיה מצוה לאנשיו והיה מתקן להם תפלות שיתפללו על זה, ועתה הזהיר אותם ביותר,

כשהלך אל הממנה והגבור לילך עמם לבקש את המלך ואנשיו כנ"ל, שיתפללו על זה תמיד לזכות למצוא אותם. ובא הבעל-תפלה אל הממנה והגבור הנ"ל, ובודאי היה ביניהם שמחה גדולה, שמחות ובכיות כנ"ל, והלכו שלשתן יחד, דהינו הממנה והגבור והבעל-תפלה והאלקות הנ"ל, דהינו העשירים גדולי המדינה הנ"ל (שהם נקראים שם במדינתם אלקים כנ"ל) הלכו עמהם.

ויתהלכו באשר יתהלכו, ובאו למדינה אחת. והיו שם שומרים סביב המדינה. ושאלו את השומרים על עסקי המדינה, ומי המלך ששכם.

השיבו השומרים, שבעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, שאז נפרדו בני העולם למיניהם, כנ"ל, אז בחרו להם בני המדינה שלהם, שעקר הוא החכמה, וקבלו עליהם חכם גדול למלך, וזה מקרוב מצאו חכם גדול, מפלג בחכמה מאד מאד, ומחל לו המלך את המלוכה, וקבלו אותו למלך, כי אצלם היה העקר החכמה, ומאחר שמצאו חכם מפלג כזה, על כן קבלו אותו למלך.

ואמרו אלו השלשה הנ"ל (הינו הממנה והגבור והבעל-תפלה), שנראין הדברים, שזהו החכם שלנו (דהינו החכם של המלך הנ"ל), ובקשו אם אפשר להתראות פנים עמו; והשיבו להם, שיודיעו לו וישאלו אותו. והלכו ושאלו, ונתן להם רשות.

ובאו (אלו השלשה) אל החכם, שהוא המלך של אותה המדינה, והכירו זה את זה, כי החכם הזה היה החכם של המלך הנ"ל, ובודאי היה שם שמחה גדולה, שמחות ובכיות, כנ"ל, כי בכו איך זוכים למצוא את המלך עם כל הנ"ל,

ושאלו את החכם, אם אינו יודע מן היד של המלך, והשיב להם, שהיד הוא אצלו, אך מעת שנתפזרו על ידי הרוח סערה כנ"ל, שאז נעלם מהם המלך וכו' כנ"ל, מאז הוא אינו רוצה להסתפל כלל בתוך היד, כי היא שיכה רק אל המלך, רק שחקק תבנית היד על אבן, כדי שישתמש בזה קצת לצורך ענינו, אבל בהיד אינו מסתפל כלל.

שאלות לחידודא

בחן 38א:

מעשה י"ב מבעל תפילה (11)

- ז. האם גדולי המדינה של עשירות הבינו שגם הגבור הולך עמהם?
 - בוודאי
 - רק אחד מהם הבין
 - לא הבינו
- ח. מה עשה הבעל תפילה כשהם הלכו?
 - נשאר במקומו להתפלל
 - חזר מחוץ לישוב
 - הלך עמהם
- ט. לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?
 - לכת של חכמה, והחכם של המלך היה מלכם
 - לכת של הדיבור, והמליץ של המלך היה מלכם
 - לכת של השמחה, והאוהב-נאמן של המלך היה מלכם
- י. למה החכם לא רצה להסתכל על היד?
 - כי היה שרוי בצער מהרוח סערה
 - כי היא שייכת רק למלך
 - כי לא היה ברשותו היד
- יא. האם למדת את המעשה השבוע?
 - כן
 - לא
 - חלק

- א. מה היה כשהממונה והגבור נפגשו?
 - שמחות גדולות
 - בכיות
 - שתי התשובות נכונות
- ב. על איזה מקומות לא עבר הממונה?
 - על הבעל תפילה והגבור
 - על המלך והמלכה
 - על החכם ועל המליץ
- ג. מה אמרו המדינה של עשירות לממונה כשהוכיח אותם?
 - עזבו אותנו לנפשינו
 - אדרבה, הוציאו נא אותנו מטעותינו
 - אנו משליכים את הכסף והזהב
- ד. איזה עצה נתן להם הממונה?
 - שנלך ביחד אל מקום היד של החכם
 - שנלך ביחד אל מקום הקשת של הגבור
 - שנלך ביחד אל מקום החרב
- ה. את מי שלחו בני המדינה עם הממונה?
 - גדולי המדינה (שהם אצלם אלקות)
 - קטני המדינה (שנקראים בשם חיות)
 - אנשים פשוטים
- ו. אלת זכות: מה היה כוונת האמונה כשהלך דרך שם החרב?
 - שיוכלו (המדינה של עשירות) לשוב, ולסלק את ידיו
 - להטעותם
 - אולי יזכה לאלות האלוקים ואנשיו
 - שתי התשובות נכונות

בעומק המעשה

מי מאנשי המלך הלך הראשון בדרך לחרב? וכמה אנשי המלך הלכו ביחד?

תשובות על המבחן של שבוע שעבר

בדרך הלכו השליחים של המדינה של עשירות ומצאו את הממונה של האוצרות - האם הלכו בדרך שרצו ללכת או בדרך אחרת? הם טענו בדרך

דעם רבינ'ם
אעשיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: בפקס - 1532-6519611 להודעות - 02-5345040 לקבלת הגליון באימייל - m025345040@gmail.com